

DOHÁNYÁRUSOK KÖZLÖNYE

A magyarországi nagy- és kistőzsdetulajdonosok szakközlönye és értesítője.

A DOHÁNYGYÁRTÁS, ELADÁS, VALAMINT A HOZZÁTARTOZÓ CIKKEK SZAKKÖZLÖNYE.

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

Előfizetési ár fél évre 5 kor.

Kiadótulajdonos és felelős szerkesztő:

HATSEK ADOLF.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Budapest, VI., Eötvös-uteza 5.

hová az előfizetési összegek
— valamint a kéziratok küldendők. —

TARTALOM: Keresztre velünk. — Vegyes hírek.

Keresztre velünk.

Ne tessék nevetni, a dolog igen komoly és szomorú. A nagyárusok szövetségének igazgatósága egy nemrégiben Sopronyi Dezső, a VIII. ker. dohánynagyőzsde üzletvezetőjének elnöklete alatt tartott ülésében határozatilag kimondotta, hogy lapunk ellen el kell járni olyképp, hogy a világ összes lapjaiban „nyilatkozatot” tesz közé, mely szerint mi a főváros nagyőzsdései ellen nem meggyőződésből harcolunk, hanem más okokból. E megokolással szemben mi a pénzügyminiszterium összes tisztviselőinek bizonyítványára hivatkozunk, a kiknek 13 év óta alkalmuk volt látni, mily önfeláldozó és fáradságos módon alig egy hetet is engedtünk elmúlni a nélkül, hogy még a mi kárunkra is a nagyőzsdések érdekeiért sikra ne szálltunk volna sokszor igen magas tisztviselők neheztelését vonva ezzel magunkra. De egyről nem feledkeztünk meg soha, a kistőzsdések érdekeinek megóvásáról, a mi azután a nagyőzsdéseknek nem tetszett, bármennyit fáradoztunk is értük.

És egy nap fejünkbe vettük, hogy az ellentéteket kiegyenlítsük. Hossabb eszmecserét folytattunk Gräzenstein Béla titkos tanácsos ur excellentiájával, akkori államtitkárral. És mint már azelőtt sokszor, most is kértük, vegye tekintetbe az általunk szerkesztett és a szövetség nevében a pénzügyminiszteriumnak átnyújtott memoran-

dumot és engedje át a nagyőzsdéseknek a csomogoló ládákat az általunk kért áron.

Az államtitkár ur hajlandónak mutatkozott a ládákat kérelmünk értelmében a nagyőzsdéseknek átengedni, de csak azon esetben, ha a nagyárusok lemondanak kistőzsdéjükéről, mert megkárosítják azt az ezernyi kistőzsdést és folytonos panaszra adnak alkalmat. Hozzátette még, hogy azon esetben a nagyőzsdéseknek provizióját valamivel fel emelné. Ő excellentiája fel is hatalmazott minket akkor, hogy ezt a nagyőzsdéseknek alkalmas módon tudtára adjuk.

Megtettük ezt oly módon, hogy egy a lapunkban megjelent cikkben pártolólágg foglalkoztunk ez ügygyel. Alig hogy e cikk megjelent, a szövetség elnöke, a VIII. kerületi nagyőzsde üzletvezetője, Sopronyi Dezső ur ülést hívott egybe, melyben felháborodással beszélt arról, hogy a „hivatalos lapjuk” merészel ilyen javaslatot pártolni. Mi a magunk részéről e kirohanásról nem vettünk tudomást és minthogy nekünk akkor, ép úgy mint még ma is, az államtitkár eszméje, mint olyan, mely úgy a kis- mint nagyőzsdések érdekeit óvja, tetszett, propagáltuk azt a mai napig és fogjuk a jövőben is propagálni.

Ezen eljárásunk természetesen nem maradt következmények nélkül. Az a negyed-tucat nagyőzsdés, a ki a szövetséget dirigálta

és egész Magyarország nevében beszélt és cselekedett, valószínűleg azon való félelmében, hogy mi az eszmét keresztül is visszük, megkísérelt mindent, hogy azt lehetetlenné tegye. E célból összeálltak a szövetség titkárával, a ki jöllehet akkor még lapunkba dolgozott, hátunk megett a ládakérdés oly módon való megoldását kísérte meg, mely (ugy sejtjük) a kérelem elutasítását egyáltalán vonta maga után. A szövetség titkáráként működő ügyvéd-jelölt szövetkezett egy személyiséggel, a mely jöllehet rokonságban áll egy igen magas tisztviselővel, ennek részéről a nagytőzsdések kérelmével elutasított.

Mikor e tisztességtelen üzelmekről tudomást nyertünk, szemrehányásokkal illettük a szövetség vezető embereit; de a helyett, hogy ezt a helytelen, botrányos eljárást mentegették volna, összeálltak azzal a fiatal, tapasztalatlan emberrel, a ki a helyzetet a maga előnyére kihasználni törekedett azáltal, hogy konkurens lapot alapított. De hogy a kistőzsdéseket is lekössék maguknak, a nagyárusok szövetségük kebelében egy u. n. „kistőzsdések osztályát“ állítottak fel és megkísérelték a „Dohányárusok Közlönyét“ agyonütni. Minthogy azonban az ellenkezője történt és már-már a napisajtó is kezd a dologgal foglalkozni, a szövetség vezetői, a kik legnagyobb-részt nem is nagyárusok, boszut forralnak ellenünk. Az eredmény a szövetség „igazgató-ságának“ fent említett határozata. Eddigél a szövetségnek nem volt pénze, hogy az üléseiről szóló tudásítások és meghívók közléseért járó 500 koronányi követelésünket megfizesse, úgy hogy kénytelenek voltunk bírói uton érvényesíteni követelésünket. Egyszerre van elég pénz ahhoz, hogy az összes lapokban reklamat csináljanak — nekünk, mert — a mit a nagyárusok lerántanak, az csak diszére válik oly lapnak, mint a miénk.

Mikor 13 évvel ezelőtt a Dohányárusok Közlönyét megalapítottuk, már az első számban kiemeltük, hogy vállalatunk nem nyeresz-kedésre van alapítva, mert ismertük a viszonyokat, mint senki más. És tényleg úgy is volt. Lapunk anyagi jövedelme alig bírná egy nyári fürdőzés költségeit fedezni, a mit a

nagyságos nagytrafikos urak évente meg nem tagadnak önmaguktól. Mindazonáltal büszkék vagyunk kezünk és szellemünk munkájára, a melynek sikerült legalább egy részét felszárítani ama könyveknek, mik nem egy nagytőzsdés brutális és könyörtelen eljárása nyomán fakadtak.

Ezek után pedig várjuk az „igazgatói ülés“ határozatának foganatosítását! A dolog kissé költséges ugyan, de ennek árán meg lesz a világnak az a gyönyörúsége, hogy megismerkedik egynéhány névvel, mely mai napig az ismeretlenség homályában szunyadt. Agyon akarnak ütni, — jól van, legyen, szemhunyorítás nélkül fogjuk viselni! Nagy és mélységes bánatot okoz az is nekünk, hogy nem számíthatunk emlékszoborra oly emberektől, a kik nekünk örök hálával tartoznak. Meghaltunk és megérdemeltük sorsunkat. Miért? Mert már rég be kellett volna látnunk, hogy merő lehetetlenség a nagy és a kisárusokat úgy, a hogy akartuk, egy kalap alá hozni. Meghaltunk, egy negyedtucat nagytrafikos ütött agyon egy igazságos ügyért. Végrendeletünk azonban fennáll, a mely szól: oltalmat a kicsinyeknek a nagyok, oltalmat a gyengéknek az erősek, oltalmat az alázatosoknak az önhittség ellenfelre a fővárosi nagytőzsdésekkel!

A szerkesztőség.

Vegyes hírek.

A hirlapok tőzsdei elárúsítása. A sajtó megrendszabályozásának, úgy mondják, a dohányárusok is esnek áldozatául. Nem kisebb szándék forog fenn, mint hogy szükség esetén a dohányárusokat is eltítsák a hirlapok elárúsításától. Még csak ez kell, hogy a dohányárusok existenciáját végkép megsemmisítsék. Egyrészt minden képzelhető adó is illetékterher nyomása alatt, másrészt megáldva a nagyárusok konkurrencijával, az állam részéről szűkös haszonnal el látva, a kisárusok egész existenciája ez időszert a hirlapok elárúsításán nyugszik, mely felét teszi ki az egész tiszta jövedelmüknek. És most veszélyben forog ez a kereset, mert úgy kívánja állítólag a politika.

Az illető körök, a melyekből ily rendeletek kiindulnak, úgy látszik megfélemlenek arról, hogy ezen hirlapelárúsítók évente 120 milliónyi forgalmat bonyolítanak le oly árukból, miket az állam gyárt és a mely

az állami szükségletnek 20 százalékát fedezi. *Hát ha az elárusítók nyomora ily rendeletek folytán tetőpontra hág és eszükbe jutna, ismert minták szerint a munkát beszüntetni, mi lenne? Nem-e ez lehet a vége a sajtómegnyomorításának? Avagy azt hiszi a kormány, hogy a dohányárusok dolgozni tudnak kenyér híján?*

Idejekorán intünk ily rendszabályoktól, bármily jogosultak is. A mai viszonyok között a dohányárusok nem tudnak megélni hirlapárusítás nélkül!

A dohányzsákok. Vidékről kaptuk egy hivatalnok levelét, a melyben arról panaszkodik, hogy a dohányzsákok körül nagy visszaélés történik annyiban, a mennyiben sokszor kétannyi üres zsákot hoznak vissza és számolniak el, mint a mennyi ki lett adva. Valószínűleg a vidéki kisárusok vagy ezek személyzete az, a mely idegen zsákokat csempész be a kincstáriak közé, a mi e zsákok értéktelensége mellett igen érthető. Azonkívül számos zsák oly állapotban kerül vissza, hogy ezek újra használhatására gondolni sem lehet.

A beküldő tesz ugyan levélben egynéhány javaslatot e bajok orvoslására, de ezek közül egy sem alkalmas a kérdés megoldására a nagytőzsdések érzékeny megkárosulása nélkül, mely okból ezek közlését mellőzzük.

Ezzel szemben emlékeztetni kívánunk egy a pénzügyminiszterium egyik tisztviselője részéről évekkel ezelőtt megpendített eszmére, mely az összes áruk egész csomagolási módjára vonatkozott és melyet kitűnőnek találtunk. E javaslatnak alapjául szolgált az a körülmény, hogy a kincstár az egész csomagolási ügyletet mint egy kiadott tételt könyvelje el, az összes csomagolási segédeszközöket engedje át a nagytőzsdéseknek költségek felszámítása nélkül, a mivel szemben ezek fizessenek be évi általány összeget »csomagolás« címén, eselleg bizonyos százalékot minden egyes áru felvételkor az összeg nagyságához mérten.

Valóban sem időszerűnek és más szempontokból sem a kincstár, sem pedig az elárusítóra nézve praktikusnak nem találjuk a mai csomagolási viszonyokat. Sohasem hittük volna, hogy a dohányzsákokkal lehessen a kincstárt, vagy a kezelő hivatalnokot megkárosítani. Ugy látszik, hogy a ladáknál is más ok forgott fenn annak idején, mint a tűzveszély, a melylyel az, akkori rendeletet megokolták. Örömről szolgálja ha az illető tisztviselő, a ki annak idején oly buzgón foglalkozott e kérdéssel, ebbeli véleményét nyilvánította, mely célra készségesen rendelkezésére bocsátjuk lapunk hasábjait.

Sztrájk a fiumei dohánygyárban. Nem igen volt várható, hogy a fiumei dohánygyár, nevezetesen a szivarkagyár munkásai sztrájkba állanak, annál kevésbé, mert az odavaló munkások elég jó fizetésben s a mi a fő, igen jó bánásmódban részesülnek. De a más szakmabeli izgatónak sikerült a munkásokat a munka beszüntetésére bírni. A Fiuméba kiküldött Wangel főtanácsos néhány rövid nap alatt helyre tudta állítani a békét és nyugalmat, mire a munkások ismét munkába álltak.

A sztrájk egyébként valami lényeges kárt nem is okozhatott volna, mintán a kir. magy. jövedék ily esetekre elegendően el van látva, nagyobb zavar e szerint ki volna zárva

Popovics Sándor államtitkár, a kinek visszalépését az ujságok jelentették volt megmarad hivatalában és vezeti ez idő szerint a pénzügyminiszteriumot. Hogy a miniszterium e második és zseniális tisztviselője egy pénzügyminiszter kinevezése esetén megmarad-e állásában, az tekintettel a jelenlegi különös politikai helyzetre igen kétséges.

Az osztrák dohányjövedék a Németországban tervezett beviteli vámemelésnek, úgy lehet, igen nagy mértékben vallja majd kárát. Mindenek előtt a Németországban olyannyira kedvelté vált osztrák »Sport« szivarka az, melynek elárusítása szinte lehetetlenné válik, mert ennek az ára vámemelést nem bír meg. Az osztrák dohányjövedék bizonyára keres majd kártalanítást, ha a tervezett megadóztatás tényleg beáll.

A dohánymonopolium nem kerül eladásra. Végre hát kipattant, a dohánymonopoliumot nem adják el. Az »illetékes« forrás, mely ezt a farsangi tréfát megcáfolta, megkimélhette volna magát e fáradságtól. Senki józan ember nem hitte, azok, a kiknek első sorban közük van hozzá, épenséggel nem. És mégis akadtak ujságok s ezek között egy kiválóan közgazdasági lap, melyek teljes komolysággal protestáltak a tervezett eladás ellen. Nekünk mindjárt kezdettől fogva oly képtelennek látszott e hír, hogy nem tartottuk érdemesnek, tudomást venni róla, jóllehet abban a helyzetben voltunk, rámutathatni a hír forrására és megmutatni, hogy mozgalmas időkben milyen könnyen valik elefánttá a bolha. Minden tiszteletünk mellett egynémely ujság hirszolgálatára iránt nem kimélhetjük meg őket attól a szemrehányástól, hogy e szolgálat sokszor igen felületes, a mi nem ritkán személyeknek és dolgoknak kárt okozhat. Ugy véljük, hogy ma, a telefon idejében nem nehéz meggyőződést szerezni egy hirnek, mint a szóban levőnek alaposságáról, mert elvégre egy dohánymonopolium eladása nem történik máról holnapra, meg nem is alkalmi vétel. És minthogy az ujságok hiradása szerint az átadás előtt három napon belül előre meg kellett volna azt fizetni, még egy budapesti Krözusnak is fáradságába került volna, a szükséges aprópénzt megszerezni. Tudtunkkal a kincstár 120 millió koronát ruházott be a dohánymonopoliumba, no meg az üzletecske, mely évente 70—80 millió tiszta hasznot hajt, magában véve is megér valamicskét. Ezt az értéket mi 10 százalékos kamatozás mellett 7—8 millióra becsüljük. Ezt a csekélységet, mely megfelelt volna a vételárnak, még akkor sem lehetett volna 3 napon belül összehozni, ha a vevő még az összes »koronabankok« hitelét is igénybe vette volna. Látnivaló, hogy a derűs jó kedv nem hal ki, még oly szomorú napokban sem, a milyeneket mostanában élünk.

A dohánybeváltás. A dohányjövedéki központi igazgatóság ez évi január hó 4-én kezdte meg az ország 32 »körzetére« osztott területeken a dohánybeváltást. A beváltás nehéz munkájához a pénzügyminisztérium tisztviselőit küldték ki, akik a munkálatokkal tegnap végeztek. Az általános eredmény kedvezőnek mondható.

Idegen pénzürtékek átszámítása. A postakincstár az idegen pénzürtékek átszámítására bizonyos átlagárfolyamokat használ, miáltal a leszámolást és elszámolást lényegesen egyszerűsíti. A kedvező tapasztalatok a vasutakat is arra indították, hogy e kérdéssel foglalkozzanak. Így a legutóbb tartott közös igazgatói értekezleten elfogadták azt az ajánlatot, hogy a naponta megállapított árfolyamok szerint való számítás helyett, a postánál követett eljáráshoz hasonlóan, állandó átszámítási árfolyamokat állapítsanak meg. Ezeket az állandó átszámítási árfolyamokat a tőzsdei jegyzék átlaga szerint következő összegekben hozták javaslatba: márkánál: pénz 117.20, áru 117.80; franknál: pénz 95.20, áru 95.70; rubelnél: pénz 252.50, áru 255. Ezek az állandó árfolyamok csak az esetben lennének módosítandók, ha a tőzsdei árjegyzés tíz napon át a pénznél a középátlaggal szemben alacsonyabb, illetőleg az árunál magasabb lenne. Az árfolyamot ily esetben a márkánál és frankoknál 10–10 fillérenyi, a rubeleknél 25 fillérenyi kikerekítéssel szabályozzák. A tőzsdei árfolyamok igen nagy változásainál azonban meg volna engedhető, hogy az állandó árfolyamok 0.25 százaléknyi rövidítéssel vagy felemeléssel naponta legyenek szabályozhatók.

Szerkesztői üzenetek.

R. urnak, O. Egyelőre nem válaszolunk becses lev lére, mert ez időszerint semmit sem tudunk a kívánt dolog felől közölni, másrészt meg minden nap hozhat valamit amit hasznára fordíthatna. Szíves üdvözlét.

Sch. A. urnak, Z. Vajjon lehet rendeleteket is morphi-ummal elaltatni? Nem, de léteznek más altatószerek is. Csakhogy elfeledi, hogy ellenmérgekkel az ellenkező hatást el lehet érni, csak az illető orvosnak kell akarnia.

W. J. asszonynak, B. Ny. Épenséggel nem elégséges nekünk.

M. G. urnak, F. Ha igazán annyira szíven hordja a mi boldogulásunkat, akkor lelkünkben köszönjük, de egyelőre arra kérjük, árassza el jóindulatával az ön szegény kisáru-sait, a kiknek nagy a panaszuk ön ellen.

Postsbélyeg, B. t. aj. post. A jelen pillanatban megvetésre méltó vágásnak tekintené egynémelyik e közlést és azt nem akarjuk.

Meghívás

Magyar leszámító és pénzváltó banknak
1906. évi március hó 14-én délelőtt 11 órakor saját helyisé-
gében (V. Dorottya-utca 6. szám) tartandó

XXXV. rendes közgyűlésére.

N a p i r e n d:

1. Az igazgatóság jelentése az 1905. üzletéről.
2. Az 1905-ik számadás és mérleg előterjesztése és az igazgatóságnak a nyereség felosztására vonatkozó indítványa.

3. A felügyelő-bizottság jelentése az igazgatóság által előterjesztett évi számadás és mérlegről, valamint a nyereség felosztását illetőleg tett indítványok megvizsgálásáról.

4. Ezen tárgyak és az igazgatóság és felügyelő-bizottság részére adandó felmentvény feletti határozat.

5. Az alapszabályok 6. §-ának részbeni megváltoztatása.

6. Indítvány és határozathozatal az alaptőke felemelése és az alapszabályok megfelelő módosítása, valamint az igazgatóságnak ezek keresztülvitelére való felhatalmazása tekintetében.

7. Az igazgatóság választása.

Azon részvényesek, kik a közgyűlésen résztvenni kívánnak, felhivatnak, hogy az alapszabályok 17. §-a értelmében részvényeiket a még le nem járt szelvényekkel együtt legkésőbb folyó évi március hó 11-ig a társaságnál Budapesten, vagy az Union Banknál Bécsben etéteményezzék.

A megvizsgált mérleg és az erre vonatkozó felügyelő-bizottsági jelentés nyolc nappal a közgyűlés előtt a társaság helyiségeiben a t. részvényesek rendelkezésére áll.

Budapest, 1906. február hó 25.

Az igazgatóság.

„BOURBON“

szivarkahüvelyk, az egyedüli hüvelyk, amely dohánynagyárusok és különlegességi raktárok részére ajánlható. A hüvelyküzletben divatos verseny sajnos következménye, hogy a dohánynagyárusok és különlegességi raktárok tulajdonosai már nem foglalkozhatnak haszonnal a hüvelyk elárúsításával. Ezen visszás állapotra segitendő ily feltételek mellett, hozza forgalomba az **Elster és Topf** cég a „Bourbon“ szivarkahüvelyeket, a melyek az inreális versenyt kizárják. A „Bourbon“ hüvelyeket kitünő sikerrel vezette be már is több dohánynagyárusító u. m. **Hirsch Jakab** budapesti, továbbá az **aradi, miskolczi, brassói, segesvári, kassai, kolozsvári, szabadkai, prágai, brünni, olmüci, linzi, innsbrucki stb. különlegességi árudák.** Elster és Topf lemergi cég kívánatra szívesen szolgál mintákkal és irlapokkal, melyekből a dohánynagy- és különlegességi árudák részére biztosított előnyök megtudhatók.

„DOHÁNYÁRUSOK KÖZLÖNYE“

ORGAN FÜR DAS GESAMMTE TABAKFABRIK U. VERSCHLEISSWESEN, WIE AUCH DER DAZU GEHÖRIGEN FÄCHER

INHALT: Wir sollen totgeschlagen werden. — Vermischte Nachrichten.

Wir sollen totgeschlagen werden.

Wir bitten nicht zu lachen, die Sache ist sehr ernst und traurig. Gemäss eines Directionsbeschlusses des Grosstrafikanten-Verbandes, welcher jüngstens stattfand und welcher Herr Desider Sopronyi Geschäftsleiter der Grosstrafik des VIII. Bezirkes präsidierte, soll gegen unser Blatt in der Weise vorgegangen werden, dass der Verband in sämtlichen Zeitungen der Welt eine „Erklärung“ einschalten lassen wird, dass wir nicht aus Überzeugung gegen die Grosstrafiken der Hauptstadt losziehen, sondern aus anderen Gründen. Nun denn, was dieses Argument betrifft, so berufen wir uns auf das Zeugnis sämtlicher Beamten des Finanz-Ministeriums welche seit 13 Jahren Gelegenheit hatten zu sehen in welcher aufopfernder und mühevoller Weise, wir kaum eine Woche verstreichen liessen, in welcher wir nicht, selbst zu unserem eigenen Schaden für die Interessen der Grossverschleisser eingetreten waren und uns sogar nicht selten das Misfallen höherer Beamten dadurch zugezogen hatten, Gleichwohl aber hatten wir dabei an eines nicht vergessen und das galt die Wahrung der Interessen der Kleinverschleisser, wodurch alle unsere Mühe für die Grossverschleisser diesen nicht behagen wollte.

Und eines Tages suchten wir die Gegensätze auszugleichen, Wir hatten eine längere Unterredung mit Sr Excellenz dem Herrn Geheimrath Béla Gränzenstein, welcher damals noch als Staatssecretair wirkte. Abermals, wie schon so oft baten wir ihn, er möge das von uns verfasste und von uns im Auftrage des Verbandes dem Finanz-Ministerium über-

gebene Memorandum berücksichtigen und die Packkisten zu den von uns erbetenen Preis den Grosstrafikanten überlassen.

Der Herr Staatssecretair meinte, dass er geneigt wäre die Kisten den Grossverschleissern im Sinne unserer Bitte zu überlassen, jedoch nur in dem Falle, wenn die Grossverschleisser ihre Detailgeschäfte zurücklegen, weil dadurch die Tausende Kleinverschleisser schwer geschädigt werden und es daher fortwährend Anlass zu Klagen gibt. Er fügte noch hinzu, dass er im diesem Falle den Grossverschleissern die Provision um eine Kleinigkeit erhöhen würde. Sr Excellenz ermächtigte uns auch damals in geeigneter Weise diess den Grosstrafikanten bekannt zu geben.

Wir thaten dies, indem wir in einem Artikel den wir in unserem Blatte brachten diese Angelegenheit beforwortend, besprachen. Kaum war der Artikel erschienen, als der Präsident des Verbandes, der Geschäftsleiter der Grosstrafik im VIII., Bezirke Herr Desider Sopronyi, eine Sitzung einberief in welcher er mit Entrüstung davon sprach, dass „ihr amtliches Blatt“ sich erkühne einen solchen Vorschlag zu befürworten. Wir für unseren Theil nahmen von dieser Expectoration keine Notiz und da uns damals, wie auch jetzt, die Idee des Staatssecretairs, als im Interesse der Klein- wie auch der Grosstrafikanten gelegen einleuchtete, propagirten wir dieselbe bis zum heutigen Tage und werden sie auch in Zukunft propagiren.

Selbstverständlich blieben die Folgen dieses unseres Vorgehens auch nicht aus, das viertel Dutzend Grossverschleisser, welche den Verband dirigirte und im Namen ganz Ungarns sprachen und handelten, sie fürchteten wahrscheinlich, dass wir diese Idee zur Ausführung bringen werden und versuchten dieselbe unmöglich zu machen. Zu diesem Zwecke verbanden sie sich mit dem Sekretair des Verbandes, der trotzdem er damals für unser Blatt arbeitete, hinter unserem Rücken die Angelegenheit der Kisten in einer Weise zu erledigen versuchte welche (wir vermuthen es nämlich) die Abweisung des Gesuches überhaupt zur Folge hatte. Der als Secretair des Verbandes fungirende Advokatur Candidat verband sich mit einer Person welche trotzdem dieselbe zu einem sehr hohen Beamten in verwandschaftlicher Beziehung stand von diesem gleichwohl mit dem Anliegen der Grossverschleisser abgewiesen wurde.

Als wir von dieser unlauteren Manipulation Kenntniss erlangten, machten wir den leitenden Personen des Verbandes hierüber Vorwürfe; aber anstatt dieses unkorrekte skandalöse Vorgehen zu entschuldigen, verbanden sie sich mit dem jungen unerfahrenen Menschen, der seinerseits die Situation zu seinem eigenen Vortheile ausnützen wollte, indem er ein Konkurrenzblatt gründete. Um aber auch der Kleinverschleisser sicher zu sein, errichteten die Grossverschleisser in ihrem verbande eine sogenannte „Section für die Kleinverschleisser“ und versuchten es den Dohányárosok Közlönye totzuschlagen. Da jedoch das Gegentheil eintrat und auch die Tagespresse anfängt sich der Angelegenheit zu bemächtigen, möchten die Leiter des Verbandes, welche zum grössten Theil nicht einmal Grossverschleisser sind, gerne Rache an uns nehmen. Das Resultat ist der eingangs erwähnte Beschluss, der „Direction“ des Verbandes. Bisher hatte der Verband kein Geld unsere Forderung im Betrage von 500 Kronen für die publizirten Sitzungsberichte und Einladungen zu bezahlen, so, dass wir genöthigt waren den Verband beim VI. Bezirksgerichte einzuklagen. Mit einermal ist genügend Geld vorhanden um in sämtlichen

Zeitungen für uns Reklame zu machen, denn — was die Grossverschleisser herunterreissen, das ist nur ein sehr ehrendes Zeugnis für ein Blatt, wie das unsere.

Als wir vor 13. Jahren den Dohányárosok Közlönye begründeten, da sprachen wir bereits in unserem ersten Blatte davon, dass unser Unternehmen kein auf Gewinn berechnetes ist, zumal wir die Verhältnisse kannten, wie kaum ein anderer. In der That war es auch so. Das materielle Erträgnis unserer Blätter würde kaum zu einer Badereise genügen, welche sich die hohen Herrschaften aus dem Stande der Grosstrafikanten alljährlich vergönnen. Trotzdem sind wir stolz auf unserer Hände und Geistesarbeit, der es gelungen ist, zumindest einen Theil jener Thränen zu trocknen, welche durch das brutale und rücksichtslose Vorgehen so mancher Grosstrafikanten geweint wurden.

Und nun erwarten wir die Ausführung des Beschlusses der „Direktionssitzung“ uns und unser Vorgehen in sämtlichen Zeitungen der Welt zu veröffentlichen. Die Sache ist zwar etwas kostspielig, aber dafür genießt die Welt das Vergnügen einige Namen kennen zu lernen, die man bis dahin nicht gekannt hat. Wir sollen totgeschlagen werden! Gut, so sei es, wir werden mit keiner Wimper zuken. Auch schmerzt es uns auf kein Monument rechnen zu können, errichtet von Leuten die uns ewigen Dank schulden. Wir sind tot und verdienen auch unser Schicksal. Warum? Weil wir schon längst hätten zur Einsicht kommen müssen, dass es eine Sache der Unmöglichkeit ist, die Gross- und Kleinverschleisser, wie wir es gewollt, unter einem Hut zu bringen. Wir sind tot, das viertel Dutzend Grossverschleisser, hat uns erschlagen für eine gerechte Sache. Unser Testament aber bleibt bestehen und darin heisst es: Schutz den Kleinen vor den Grossen, Schutz den Schwachen vor den Starken, Schutz der Demuth vor dem Übermuth — fort mit den Grosstrafikanten in der Hauptstadt!

Die Redaction.

Vermischte Nachrichten.

Der Zeitungverschleiss in den Trafiken. Die Massregelung der Presse, sollen auch wie es heisst die Tabaktrafikanten zum Opfer fallen. Man beabsichtigt nichts geringeres als, wenn es nothwendig sein wird auch den Tabaktrafikanten zu verbieten, Zeitungen in ihren Geschäftslokalen zu verkaufen. Nur das eine fehlte noch, um die Existenz der Tabakkleinverschleisser ganz zu vernichten. Von der einen Seite mit allen erdenklichen Abgaben und Steuern bedrückt, mit der Konkurrenz der Grossverschleisser gesegnet, anderseits mit kargen Nutzen von seite des Staates bedacht, beruht dermalen die Existenz der Kleinverschleisser auf den Verkauf der Zeitungen, *der die Hälfte des gesammten Reinnutzens ausmacht.* Und nun soll dieser Gewinn an den Zeitungen zum Teufel gehn, weil es die Politik angeblich erfordert. Die betreffenden Kreise welche derartige Verordnungen erlassen, scheinen aber ganz darauf zu vergessen, dass diese Zeitungverschleisser alljährlich einen Waarenconsum von 120 Millionen bewältigen, Waaren welche der Staat anfertigt und von welchem dieser 20 Prozent des gesammten Staatsbedarfes deckt. *Und wenn die Noth der Verschleisser durch derartige Verfügungen aufs Höchste gestiegen ist und dieselben nach bekanntem Muster die Arbeit einstellen würden, was dann?* Kann man durch solche Reibereien mit der Presse denn Anderes erzielen? Oder glaubt die Regierung vielleicht dass die Tabakverschleisser, nicht wie andere Menschen essen müssen um zu leben? Wir möchten noch zur rechten Zeit, vor derartigen, wenn auch berechtigten Massregeln insoferne gehandelt haben, als die Trafikanten ohne Ausnahme, unter den dermaligen Verhältnissen, ohne den Verkauf der Zeitungen nicht zu existiren vermögen.

Die Tabaksäcke. Aus der Provinz geht uns das Schreiben eines Beamten zu, welcher sich darüber beklagt, dass mit den Tabaksäcken ein grosser Missbrauch getrieben werde, insoferne als manchmal doppelt so viele leere Säcke zurückgegeben und verrechnet werden, als ausgegeben werden. Wahrscheinlich werden auch von den Kleinverschleissern in der Provinz oder dem Personal derselben, fremde Säcke in die aerarischen geschmuggelt, was angesichts der Werthlosigkeit dieser Säcke sehr begreiflich ist. Ausserdem kommen viele Säcke in einem Zustande zurück, dass an eine Wiederverwendung derselben nicht gedacht werden kann.

Der Einsender macht in seinem Schreiben wohl einige Vorschläge, wie diesem Übel abgeholfen werden könnte, jedoch ist keiner derselben geeignet diese Frage, ohne empfindlichen Nachtheil für die Grossverschleisser zu lösen, weshalb wir auch von deren Veröffentlichung absehen.

Dagegen möchten wir, an eine, vor Jahren, von einem Beamten des Finanz-Ministeriums angeregte

Idee erinnern, welche das gesammte Packungswesen sämtlicher Waaren betrifft und die wir vortrefflich fanden. Diesem Entwurfe lag jediglich der Umstand zu Grunde, wonach das Aerar in Zukunft das gesammte Packungswesen als eine verausgabte Post zu verbuchen hätte sämtliche Packungsbehelfe der Grosstrafikanten ohne Aufrechnung von Kosten überlassen solle, wogegen dieselben einen bestimmten pauschelirten Betrag jährlich, unter dem Titel »Packung« einzuzahlen hätten, eventuell einen bestimmten Prozentsatz bei jeder Fassung im Ausmasse der Summe.

Offen gestanden, wir finden es gar nicht zeitgemäss und auch von arderen Gesichtspunkten aus weder für das Aerar noch für den Verschleisser als praktisch, dass die Packungsverhältnisse so verbleiben mögen, wie sie sind. Wir hätten niemals daran gedacht, dass es möglich sein könnte, durch die Tabaksäcke dem Staatsschatze, oder aber den manipulirenden Beamten Schaden zuzufügen. Wie sich zeigt, scheint also auch seiner Zeit bei den Kisten, eine andere Ursache obwaltend zu haben, als die Feuergesfahr in den Fabriken mit welchen die damals erlassene Verordnung motivirt wurde. Es soll uns freuen, wenn der Betreffende Beamte, der seiner Zeit sich eifrig mit dieser Angelegenheit befasst hatte, seine diesbzügliche Meinung darüber, in diesen Blättern niederlegen würde.

Der Stricke in der Fiumaner Tabakfabrik.

Es hätte kaum vorausgesehen werden können, dass die Arbeiter der Fiumaner Tabakfabrik namentlich diejenigen der Zigarettenfabrik in den Strick treten werden, zumal die Arbeiter dort gar nicht schlecht bezahlt und was die Hauptsache ist, ausserdem sehr gut behandelt werden. Aber den Hetzern anderer Branchen ist es gelungen die Leute zu haranguiren was eine einige Tage andauernde Arbeitslosigkeit zur Folge hatte. Der nach Fiume entsandte Oberfinanzrath Wangel vermochte schon nach kurzer Zeit den Frieden und die Ruhe herzustellen, worauf die Arbeiter die Arbeit wieder aufnahmen. Im Übrigen hätte der Strick keinen wesentlichen Schaden anzurichten vermocht, nachdem die k. u. Finanzregie für derartige Fälle genügend vorgesorgt hat, eine Verlegenheit daher ausgeschlossen wäre.

Staatssekretair Alexander Popovics. dessen Rücktritt vom Amte von den Zeitungen gemeldet wurde, verbleibt in seinem Amte und leitet gegenwärtig sämtliche Ressorts des Finanzwesens. Ob dieser Geniale zweithöchste Beamte des Ministeriums bei Ernennung eines Finanzministers auf seinen Posten bleiben wird, ist allerdings zu bezweifeln, mit Rücksicht auf die gegenwärtige politisch so eigenthümliche Lage.

Die österreichische Tabak Regie, dürfte durch die in Deutschland geplante Einfuhr-Zollerhöhung sehr stark in Mitleidenschaft gezogen werden. Vor Allem ist es die in Deutschland so sehr beliebt ge-

wordene „Sport Zigarette östereichischer Provinienz deren Verkauf dort gänzlich unmöglich gemacht werden dürfte, zumal ihr Preis eine Zollerhöhung nicht verträgt. Es steht abzuwarten, in welcher Weise sich die östereichische Tabak-Regie entschädigen wird Falls die Geplante Besteuerung thatsächlich eintritt.

Das Tabak Monopol wird nicht verkauft.

Endlich ist es heraus, das Tabak-Monopol wird nicht verkauft. Es hätte übrigens die „competente“ Quelle welche diesen Faschingscheiz dementirt hat, sich diese Mühe ersparen können. Kein vernünftiger Mensch hat daran geglaubt und diejenigen die es zunächst angeht schon garnicht. Trotzdem hat es Zeitnngen gegeben und unter diesen sogar ein gediegen volkswirthschaftliches Blatt, welche gegen den geplanten Verkauf allen Ernstes protestirt haben. Uns schien diese Mittheilung vom Anfange her, als derart absurd, dass wir überhaupt Abstand nahmen die Angelegenheit zu erwähnen, trotzdem wir in der Lage gewesen wären den Ursprung dieses Gertichtes nachzuweisen und zu zeigen, wie in bewegten Zeiten sehr leicht aus einem Floh ein Elefant gemacht werden kann. Bei aller Achtung vor den journalistischen Nachrichtendienst mancher Blätter, kann man diesen gleichwohl den Vorwurf nicht ersparen, dass er in häufig sehr oberflächlicher Weise betrie-

ben wird, wodurch Personen und Dingen geschade werden kann.

Wir denken, dass es ja garnicht so schwer fällt, sich von der Wahrheit einer Sache, wie die in Redet Stehende, im Zeitalter des Telefons zu überzeugen, denn am Ende ein Tabak-Monopol verkauft man ja nicht über Nacht und als Gelegenheitskauf. Und da es gemäss der Zeitungsmeldungen innerhalb drei Tage im Vorhinein vor übergabe hätte bezahlt werden müssen, hätte selbst ein Budapester Krösus Mühe gehabt sich das nöthige Kleingeld dazu zu verschaffen. — Unseres Wissens nach hat der Staatsschatz 120 Millionen Kronen im Tabak Monopol investirt, nun und das geschäftchen an und für sich, da es 70 – 80 Millionen jährlich Reinerträgnis bringt ist ja, am Ende auch etwas werth.

Wir schätzen diesen Werth, selbst bei einer sehr hohen Verzinsung nämlich, zu 10 Prozent gerechnet auf 7–800 Millionen Kronen. Diese Kleinigkeit, welche die Kaufsumme hätte bilden müssen, ist aber auch dann kaum innerhelb 3 Tage zu beschaffen wenn so der Käufer auch den Credit sämtlicher »Kronen Banken« in Anspruch genommen hätte. Man sieht der Humor stirbt nicht aus, auch in den traurigsten Tagen nicht, wie uns dieselben gegenwärtig geboten werden.

A legjobb gyúfa a legolcsóbb!!

Kétségtelenül ilyen a következő, mindenütt jól ismert fajta:

Biztonsági gyújtó:

Honvédszobor gyújtó
Millenium
Népgyufa
Buzbrothers (svédgyufa
karddal)

Krokodil gyufa
Eiffel torony gyufa
Telegráf

Szalon gyújtó:

Millenium gyújtó
Népgyufa
Germán gyufa
Krokodil
Pearlmatches.

Ezen fajok, kitünő minőségüknél fogva, több világkiállításon nyertek díjakat legutóbb Párisban 1900-ban, Grand Prix-t és arany érmet. (Pojatzi cég)

Raktárak Budapesten:

DARVAS S. ÉS TÁRSA
V., Hold-utca 9.

LOTTER ÁGOST
VI., Kemnitzer-utca 10.